KNECHTEN EN MEIDEN
die eene GOEDE plaats verlangen voor *stad of dorp*, wendt U in volle vertrouwen tot
Lambert JANS-DUSAERT,
PLACEUR
ST-TRUIDENSCHESTRAAT, 33, TONGEREN
Goede en verzekerde plaatsen

Voor uw **brillen & neusnijpers**
wendt U tot den gezichtskundige
URB. FESTRAETS
(GEPREWETEERD)
PRINSUSWAL, 16 — TONGEREN
MAESTRICHTERSTRAAT 87, Telefoon 435
Lid van de beroepsvereeniging der Meesters Gezichtkundigen van België. — Alle ordonnanseen der HH. Oculisten worden er binnen een half uur uitgevoerd. — *Specialiteit in* kunstmatige oogen. — Barometers, Thermometers, lampen, jumellen.
ALLE REPARATIEN.

UW NEUS

Hebt Gij wel eens Uw neus gesnoten na een lange reis per trein en opgemerkt hoeveel vuil en stof zich aan het neusslijmvlies had gehecht? In zulke gevallen is Uw zakdoek niet voldoende om Uw neus proper te maken. Neem dan een **Opo-gezondheidsnuifje**, dat het slijmvlies aangenaam prikkelt en U heerlijk doet niezen. Gij gevoelt U spoedig beter.

Overal verkrijgbaar 4 fr. per doos

POEDER **OPO** AKKER

St-Jan Berchmanscollege
MEIRPLAATS 36, ANTWERPEN.
Externaat — Halfpensioen — Internaat
Internen der hoogste klassen verblijven te Merksem op het Kasteel Groenendael
VIJVER — ZWEMDOK
VOETBALPLEIN — TENNIS enz.
Kroostrijke gezinnen kunnen aanzienlijke verminderingen bekomen.
Voorbereidende Afdeeling
Grieksch Latijnsche Humaniora
Moderne Humaniora
Wetenschappelijke Afdeeling
Bijzondere leergangen.
Prospectus en inlichtingen te vragen aan Z. E. H. Bestuurder

De laatste SCHOONE DAGEN!

De zomer is bijna ten einde en reeds denken wij met droefheid aan den nakenden Winter. Wij blijven 's avonds langer buiten om van de laatste schoone dagen te genieten, wij verlengen onze wandelingen, onze spelen in open lucht, onze praatjes binnenhuis, bij open vensters zonder er aandacht aan te schenken dat de avonden frisscher en killiger worden. Wij voelen, onder onze lichte kleeding, een eerste rilling zonder het te bemerken. Maar 's anderendaags zijn wij zwaar verkouden of gemarteld door een aanval van rheumatiek die wij voor altijd verdwenen dachten. De veranderingen van het seizoen zijn altijd een gevaarlijke periode.

Daarom moet men altijd de « Aspro » bij de hand hebben om een verkoudheid tegen te houden ofwel om te beletten dat zij erger worde, of om een aanval van rheumatiek of sciatica te doen ophouden. Men beveelt hem ook aan tegen griep, hoofdpijn, zenuwpijn, lumbago, pijnen der maandstonden.

« Aspro » is te koop in alle apotheken aan de prijzen van 5, 10 en 20 frank de doos van 10, 25 of 60 tabletten. De groote doos is de voordeeligste.

Anc. Maison Louis SANDERS, S. A., Bruxelles.

B. 424

ZOEKT GIJ KNECHT of MEID, wendt U dan in volle vertrouwen tot Lambert JANS, placeur, St-Truidenstraat, 33, Tongeren

Leest en verspreidt
« DE POSTRIJDER »
— Het oudste blad van Limburg. —

SINT MARIA-GESTICHT
HOEPERTINGEN.
PENSIONAAT voor MEISJES
Heel gezonde streek. — Op 5 minuten afstand van het station
Door zijn ideale ligging en zijn heerlijk park is het pensionaat een uitgelezen verblijfplaats voor kinderen, die er
Lager, Middelbaar en ook Landbouwhuishoudkundig Onderwijs kunnen genieten.
GEDIPLOMEERDE ONDERWIJZERESSEN.
De tweede taal (**FRANSCH**) wordt met gansch bijzondere zorg onderwezen.
Vraagt prospectus met inlichtingen aan de Overste.

Middelbare Landelijke
Huishoudschool, Pensionaat
TE STEVOORT.
Tramlijn : Hasselt — Herck-de-Stad.
BESTUURD DOOR DE EERW. ZUSTERS VAN BERLAAR
De gelijke christelijke opvoeding.
Volledig algemeen Middelbaar Onderwijs
Flinke Huishoudkunde & Beroepsopleiding
voor meisjes van den buiten — Verzorgd onderricht in de FRANSCHE TAAL Versierkunsten; Kuipdrijven; Vrije vakken; Muziek Schilderen
Prachtige en gezonde ligging — Park van 10 Ha.
Moderne Inrichting.
Leerlingen worden aangenomen van af TWAALF JAAR, in de Voorbereidende afdeeling.
Vraagt inlichtingen en prospectus, schriftelijk of ter plaatse.

BEVERLEE — LEUVEN
Instituut v.h. H. Hart & v.d. Onbevlekte Ontvangenis

1. Middelbare Normaalschool : Regentessen : Letterkundige en wetenschappelijke afdeeling en afdeeling voor Germaansche talen ;
2. Lagere Normaalschool : Onderwijzeressen ;
3. Froebelnormaalschool : Bewaarschool onderwijzeressen ;
4. Beroepsnormaalschool : Stage ;
5. Hoogere Landbouwnormaalschool ; Landbouwkundige Regentessen ;
6. **VOLLEDIGE HUMANIORA** : toegang verleenend tot de Universiteit ;
7. Beroepsafdeeling : Linnennaad, strijkkunst, confectie ;
8. Handelsafdeeling : handel, dactylo-stenographie, enz... ;
9. Middelbare huishoudkundige landbouwschool ;
10. Middelbare school ;
11. Lagere school ;
12. Kindertuin.

Voertaal : Nederlandsch in al de leergangen.
Tweede taal : (Fransch) wordt met bijzondere zorg onderwezen.
Facultatieve talen : Engelsch en Duitsch.
Het ONDERWIJS wordt gegeven door Religieuzen, houdsters van een academischen graad, ook door Regentessen en Onderwijzeressen.
Merkelijke REDUCTIE voor groote gezinnen en voor de kinderen beneden de 11 jaar. Deze laatste worden op bijzondere wijze verzorgd.)

Onderwijsgestichten

O.-L. VROUWECOLLEGE
TONGEREN
1. — VOLLEDIGE HUMANIORA.
Voorbereidend tot de Wijsbegeerte, Rechten, Geneeskunde, enz.
2. — BEROEPSKLASSEN.
Voorbereidend tot de Normaalscholen de ambten afhankelijk van het Ministerie van Spoorwegen, Posterijen en Telegrafen
AFDEELING VAN HANDEL WETENSCHAPPEN met praktische leergangen van Boekhouding.
MODERNE TALEN : Vlaamsch, Fransch, Duitsch en Engelsch.
3. — VOORBEREIDENDE KLASSEN.
INTERNAAT — HALF-INTERNAAT — EXTERNAAT

COLLEGE DER H. DRIEVULDIGHEID
PATERS JOZEFIETEN
— LEUVEN —
OUDE- EN MODERNE HUMANIORA :
Vlaamsche en Fransche afdeeling ; tweede taal ernstig verzorgd.
VOORBEREIDENDE EN LAGERE AFDEELING
BUITENGOED, sport, stortbaden, zwemmen. Kleinste leerlingen toevertrouwd aan Zusters.
MATIGE PRIJZEN. — *Korting aan Kroostrijke gezinnen en Oorlogsinvalieden.* — Prospectus op aanvraag.
De internen komen binnen op WOENSDAG 18 SEPTEMBER.

MENGELWERK VAN « DE POSTRIJDER »

— 25 —

EEN DURE EED

Roman door

CHARLES GARVICE.

Toen nam hij den pook en rakelde met veel lawaai het vuur op. Toen de oude man zich eindelijk begon te bewegen, liet hij zich in een fauteuil vallen, terwijl hij de houding aannam, alsof hij eveneens in een diepen slaap lag. Niettemin sloeg hij intusschen door zijn half gesloten oogleden enkele huisknecht gade.

Met een gezeuw en een zwaren zucht kwam de huisbewaarder overeind en toen hij langzaam zijn oogen opende, was het eerste, dat zijn blik traf, de schitterende armband. Gedurende eenige oogenblikken bleef hij er als verbaasd naar staren ; toen gleden zijn oogen verder naar den schijnbaar slapenden lord Elsmore.

Langzaam stond hij op, waarna hij naar de tafel schreed. Hij nam den armband op en hield hem vlak bij het licht der kaars. Toen riep hij met een stem, die beefde van opwinding :

— Mylord ! En daarop nogmaals : Mylord !

Elsmore hoorde onmiddellijk aan den toon, waarop deze woorden geuit werden, dat de oude man door dit voorval plotseling als ontnuchterd was. En de klank van angwaan, welke in dien kreet geklonken had, waarschuwde hem er voor, dat hij zijn kaarten voorzichtig moest uitspelen, wilde hij zijn plan tot een succesrijk einde brengen. Met het slaperige gebaar van iemand, die zoojuist ontwaakt, rekte hij zich uit en mompelde :

— Hallo, Ford, zijt ge daar nog ? Wat doen we hier eigenlijk ?

— Neem mij niet kwalijk, mylord maar ik wilde u iets zeggen, begon de oude bediende op verbeidigen, maar niettemin vastberaden toen. Toen ik daareven wakker werd, vond ik dezen armband op de tafel. Ik herkende hem onmiddellijk want hij hoort aan de overleden gravin behoord. Mag ik u vragen, hoe gij er aan komt, mylord ?

— Wel, natuurlijk, antwoordde Elsmore met een lachje. Zij schonk hem mij een maand voor haar dood en voegde er een briefje bij, waarin zij mij verzocht, dien armband te willen aanvaarden als een teeken, dat alle twisten op veeten tot het verleden behoorden en zij vroeg mij hem te bewaren als een huwelijkscadeau voor mijn toekomstige vrouw. Vriendelijk van haar, né ?

— Inderdaad, gaf de oude knecht toe, hoewel zijn gelaat duidelijk uitdrukte, dat zijn twijfel nog niet geheel en al weggenomen was. Maar ik heb reeds drie maanden voor den dood der gravin al haar correspondentie behandeld. En ik kan mij niet herinneren...

Terwijl hij den armband in zijn zak liet glijden, veranderde Elsmore eensklaps van onderwerp en eenige minuten later geleidde Ford hem naar een slaapkamer, welke hij intusschendoor zijn bediende in vereendheid had laten brengen. Nauwelijks waren de voetstappen van den ouden man weggestorven, of Elsmore draaide den sleutel in het slot om en haalde de gestolen documenten te voorschijn. Terwijl hij las, verstreek het eene uur na het andere, tot het eindelijk in het Oosten begon te dagen. Hij ging naar het venster, vanwaar hij de zware gordijnen wegtrok. Zijn gelaat was vaalbleek, maar zijn oogen schitterden met een ongewoonen glans van opwinding.

— En al die tijd heeft zij nooit geweten, mompelde hij, dat de man, dien zij over de geheele wereld ging zoeken, haar naaste buurman was !

Voor de oude huisbewaker den volgenden ochtend ontwaakt was, had lord Elsmore het kasteel verlaten ; hij was binnen drie uur terug op zijn kamers in de stad.

Hij vond een smerig uitziend briefje, met een slordige hand geschreven. Er was iets in hem, dat hem zei, dat dit van Slodger moest zijn. Snel scheurde hij het open, waarna hij de volgende regels onder de oogen kreeg :

« Waarde Meneer,

De juffrouw en de man, die op mij schoot, zijn er samen vandoor. Ik heb haar koffers op het Charing Cross zien staan en op de kaartjes, die er aan hingen, stond : « Rome ». Als het goed is, kom ik tegen twaalven bij u.

S. »

XIX.

IN DE OPERA TE VENETIE.

Het was een prachtige maannacht, zooals wellicht alleen Venetië kent, de stad van zoet kabbelend water en geheimzinnige schaduwen.

Van een der zijtakken van 't Groote Kanaal kwam een gondel gegleden. Zij zwaaide in de richting van het hoofdkanaal en maakte spoedig daarop deel uit van de lange file, die langzaam voortgleed naar het verzamelpunt, waar avond aan avond de gondels der muzikanten rondzwierven.

Overal weerklonk vroolijk gelach en de rhytmische cadans van muziek, die den nuchtersten mensch tot een dweper zou hebben gemaakt en de neerslachtigen zou hebben verzoend met het leven, vulde de lucht. Maar de man, die gebruik maakte van de gondel, welke zich zoojuist bij den langen stroom gevoegd had, lag achterover in de kussens met een matte, vermoeide uitdrukking op het gelaat. De gondelier, die hem reeds lang scheen te kennen, wendde zich eensklaps tot hem met de woorden :

— Signor, de nieuwe prima-donna van de Scala zingt vanavond in de opera.

Zijn meester liet nauwelijks merken, dat hij gehoord had, wat hij zei. Maar even later vroeg hij in vloeiend Italiaansch :

— Is zij de moeite van het aanhooren waard, Fidelio, die nieuwe ster ?

— O, signor, antwoordde de gondelier, zij is gewoonweg een engel met de stem van een nachtegaal. De signor moet vast en zeker gaan luisteren naar haar.

Zijn lofspraak werd spoedig afgebroken, want een andere gondel kwam langszij en een stem riep in het Engelsch :

— Hallo, Rayne ! Dacht ik niet, dat gij het waart ! Ook merkwaardig, dat ik u hier treffen moet ! Maar de wereld is ook inderdaad zoo klein. A propos, waar hebt ge uw intrek genomen ?

— Als gewoonlijk in Palazzo Swandini, antwoordde Rayne, die in den spreker Billy Nugent herkend had.

— Zoo ! Nu, ik zit in hotel Anglais. Kom morgen bij mij lunchen, als ge er wat voor voelt. Ge hebt toch toevallig den jongen Vaun niet hier of daar ontmoet ? Hij gaf de beide gondeliers een wenk, waarop zij onmiddellijk naar een der zijkanalen geroeid werden, waar zij in de schaduw van de oude paleizen rustig konden spreken.

— Ge herinnert u toch wel den avond, waarop het concert bij de hertogin van Permaine plaats had ? Welnu, dienzelfden avond is Vaun spoorloos verdwenen, nadat hij na afloop van het concert ten huize van Sara Armitage zwaar gespeeld had. Enfin, juist toen Jimmy Howard op het punt stond Elsmore van moord te beschuldigen en wie weet waarvan allemaal nog meer, kreeg hij een briefje van Vaun, waarin hij meldde, dat hij gezond en welvarend was en liever ongestoord een tijdje in de eenzaamheid wilde doorbrengen. Van eenig adres was geen sprake. En niemand weet, waar hij ergens uithangt. Wel krijgt Howard geregeld brieven, dat hij het best maakt, maar zijn adres kan niemand te weten komen.

— En aan wien heeft Vaun dan zoveel geld verloren ? vroeg Rayne.

— Aan dien fijnen en al te handigen lord Elsmore. Die zette hem af, zooals hij ons allemaal op onze beurt afgezet heeft. Maar het schoonste van de zaak is, dat Elsmore nu ook eensklaps spoorloos verdwenen is. Howard heeft hem in de stad den grond zoo warm onder de voeten gemaakt, dat hij het verstandigst geoordeeld heeft de beenen te nemen. En, voor ik het vergeet, ge herinnert u toch juffrouw Temple nog wel — dat donkere meisje, dat niet zoo kwaad zong ? Nu, die is ook weg.

Rayne schoot plotseling overeind, maar Nugent babbelde al verder.

— nu, kerel, tot morgen dan aan de lunch. Gaat ge ook naar de opera vanavond? Ik wel : Nu, adio, tot ziens dan.

Meteen schoof Nugent's gondel weg en zij was in minder dan geen tijd in het Groote Kanaal verdwenen. Met een zucht van verlichting zag Rayne hoe de gondel in den grooten stroom werd opgenomen en zich steeds verder verwijderde. Juist wilde hij den gondelier opdracht geven eveneens af te varen, toen hij vlak bij zich een stem hoorde, die hij gedacht had nooit meer te zullen vernemen. Zij klonk hoog uit boven het getokkel der mandolines en guitaren van een gondel, die hem voorbijvoer. Het was de stem, die hij eens zoozeer had liefgehad, en hij wist nu, dat hij dichter bij Valeria Temple was dan hij had kunnen gissen. Weer hoorde hij de sombere weeklacht van de bedrogen vrouw, hetzelfde lied, dat hem in Engeland zoo ontroerd had. Zijn gondelier boog zich naar hem over :

— Daar woont de nieuwe prima-donna, signor, lichtte Fidelio hem in. Elken avond voor zij naar de opera gaat, zingt zij dat lied. Het is misschien bijgeloof van haar. Wellicht verkeert zij in de meening, dat dit haar succes brengt.

— Wie is zij ? vroeg Rayne.

— Zij noemt zich Signorita Grattoni en is een leerlinge van den grooten Polani, antwoordde de gondelier.

— Polani ! herhaalde Rayne zachtjes bij zichzelf. Ik geloof, dat mij nu veel duidelijk begint te worden. Zou dit de taak zijn, welke zij op zich genomen had, ook al moest zij er haar geheele leven aan opofferen ? Als dat waar was, zou mijn liefde alhans niet hopeloos zijn.

— Naar de opera — onmiddellijk ! riep hij Fidelio toe. Ik hoop van harte, dat ik nog een plaatsje bemachtigen kan.

Noch Rayne, noch de, honderden toeschouwers, die dien zelfden avond het opera-gebouw vulden, hadden ook slechts het flauwste vermoeden, hoe onverschillig het applaus, dat avond aan avond welhaast tot een ovatie aangroeide, de zangeres liet. Het was een deel der diepe smart van Valeria geworden, te overdenken, dat dit alles slechts een middel was tot het doel, het doel, waaraan zij haar geheele leven had verpand.

Edward Rayne had met een steeds groeiende opwinding toegeluisterd. Van tijd tot tijd werd het hem bijna te machtig om niet ten aanzien van het verzamelde publiek uit te schreeuwen, dat dit de vrouw was, die hij liefhad. Nauwelijks was het doek gevallen of hij rende het theater uit en zocht Fidelio op, letterlijk smeekend hem naar een bloemenwinkel te roeien, waar hij versche roode rozen bemachtigen kon. Vervolgens moest Fidelio onmiddellijk terugroeien naar het huis van signorita Grattoni en haar zeggen : « Mijn meester bewondert uw heerlijke stem, signorita, en zendt deze schamele bloemen als een kleine poging om u op zijn wijze hulde te betuigen. »

(Wordt vervolgd).